

3. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

Milí bratři a sestry, vícekrát jsme se už zmínili o tom, že nedělní bohoslužba slova je jakési celoživotní vzdělávání, a to v tom nejdůležitějším, totiž ve víře, na níž závisí náš věčný život. Co nám tedy říkají právě vyslechnuté texty? Všechny čtyři úryvky z Bible, které jsme dnes vyslechli, počítáme samozřejmě i žalm – to znamená dva úryvky ze Starého zákona a dva úryvky z Nového zákona – zachycují postoj, vztah věřících lidí k Písmu svatému, k Bibli, ukazují, že Písmo svaté jako celek obsahuje „v oděvu“ slov lidských samo Boží slovo; čteme-li Písmo, nebo nasloucháme-li mu s vírou, a řekněme i s úctou, hovoří k nám, do našich osobních i společných dějin sám živý Bůh. V 1. čtení jsme slyšeli, s jakou úctou a touhou naslouchali slovům Zákona (Zákon – to je 5 knih Mojžíšových) zbytky izraelského národa, které se vrátily po babylonském zajetí (v 6. století před Kristem) do své zničené země. Po úvodní modlitbě volali „amen, amen“, vrhli se na kolena, klaněli se Hospodinu až k zemi. Naslouchali slovům Písma vstoje od svítání až do poledne. Překládali a vykládali Boží zákon, a tak pochopili, co se četlo. My už dnes naštěstí nemusíme překládat, ale výklad, abychom pochopili, je důležitý.

Jako odpověď na jednotlivé sloky žalmu jsme zpívali slova samotného Krista z 6. kapitoly Janova evangelia: „Slova, která jsem k vám mluvil, jsou duch a jsou život.“ Žalm nás ujišťoval, že Boží slovo je obcerstvením duše, dává moudrost, působí radost, osvětluje oči. Boží slovo je pravdivé; prosili jsme, aby se Bohu líbila slova našich úst a smýšlení našich srdcí, Jemu, který je naší skálou, a naším Vykupitelem.

Ve druhém čtení jsme slyšeli o tajemství církve, které nám apoštol Pavel přibližuje obrazem těla, kde se všichni potřebují navzájem, a jedni ovlivňují druhé jak v dobrém, tak ve zlém. My všichni pokřtění jsme včleněni do těla Kristova, kde on je hlavou, a všichni – spravedliví od počátku světa až po nás – tvoříme dohromady jeho tělo.

A konečně jsme slyšeli skvělý začátek Lukášova evangelia, na němž vidíme, jak vznikaly v církvi knihy Nového zákona, a kde nám svatý Lukáš klade před oči také scénu, známou i z dalších evangelií, jak sám Ježíš, Syn Boží, Bůh, bere vážně slova proroka Izaiáše, ba dokonce je vztahuje přímo na sebe: „Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“

Tím vším nás chce Pán ujistit a povzbudit, abychom si velmi vážili Písma svatého, abychom si na něj udělali čas, i doma; abychom, naslouchajíc mu při mši svaté, to chápali jako opravdové setkání s Bohem, který k nám mluví. Že to není vždycky jednoduché, to je jisté, a každý s tím máme zkušenost. Ale je třeba dodržovat určité zásady, a pak člověk nesklouzne do omylu. Je třeba si při tom uvědomit, že Bible vznikala v průběhu více než tisíce let, odrážejí se v ní různé formy civilizace a velmi rozdílné stupně dějin. Bůh tato slova prostě nediktoval, ale vznikala krystalizací jím vedených dějin jako svědectví o této historii. Bibli jakožto Božímu slovu mohu porozumět jen tak, že ji budu číst jako jednotu, v souvislostech celku, a nikoli doslovně, po větách. To je něco naprosto zásadního! V Bibli se před nás víra neklade jako hotový systém, Bible není učebnice o Bohu a Božích věcech, ale obsahuje obrazy, v nichž se poznatky a vhled rozvíjejí a v nichž pomalu krácejí kupředu i proměny dějin. Jen tehdy, když vztahují jedno k druhému a když se jednotlivé obrazy takto vzájemně korigují, rozumím jim jako Božímu slovu. Jakmile je vyjmu ze souvislosti života, v níž jsou Božím slovem, čtu historické texty. A ty jsou pouhými fragmenty – a ne vždy bezprostředně Boží slovo. Z toho plyne, že inspiraci ani neomylnost nemohu hodnotit mechanicky. Je nesmyslné vytáhnout větu a říci: Tak tato věta stojí ve velké učebnici Boha, takže musí být sama o sobě správná. Rovina, v níž vnímám Bibli jako Boží slovo, je rovina jednoty Božích dějin. Proto jsme v křesťanské četbě přesvědčeni, že teprve Nový zákon nám podává klíč ke Starému.

Bůh nenahrazuje naše myšlení. Nenahrazuje vědu, nenahrazuje naše vlastní úsilí. Nezaskakuje v mezerách našeho vlastního vědění, ale dává nám moudrost, která s sebou samozřejmě nese i vědění. On nám poskytuje orientaci, kterou člověk potřebuje, aby uměl správně

žit. Jeden i v katechismu citovaný výrok sv. Řehoře Velikého říká: Slovo Písma roste s čtenářem. I čtenář při něm roste a Slovo teprve potom ukazuje svou velikost a takřkajíc vrůstá do dějin.

Někteří lidé si myslí, že Bible je plná krutostí, tvrdosti a netolerance. Kdosi v ní údajně našel 250 míst, kde se mluví o zničení nepřátel. K tomu je třeba říci, že když se do Bible začtu jen proto, abych zjistil, kolik tam dokážu najít hrůz, anebo abych spočítal všechna krveprolití, pak mě to pochopitelně neléčí. Bible je jednak opravdu zrcadlem určité historie, vedle toho je ale také cestou, která nás vede naprosto osobně a skýtá nám právě světlo. Když ji tedy čtu v duchu, v jakém byla napsána, to je v Kristu a s vírou, pak skutečně má proměňující sílu. Vede mě do Kristovy perspektivy, vykládá mi život a také mě proměňuje.

Bible byla napsána lidem, jednotliví autoři byli inspirováni a potud v nich promlouvá církev, skrze kterou promlouvá Bůh. K výkladu čistě historických, vědeckých věcí je samozřejmě potřebí učenců a specialistů. Ale vlastní, rozhodující smysl Písma pochopí i obyčejný věřící. Písmo je skutečně dáno všem a svým způsobem je také všem srozumitelné. Svátý Augustin říká krásný příměr: Z potoka, z pramene pije i malý zajíc i velký jelen – a oba uhasí žízeň. A je to pravda, jak zajíc, tak jelen najdou to právě, co potřebují. Jeden starý mnich vyprávěl, že jakmile si člověk pravidelně čte v Písmu, začíná se mu měnit jeho každodennost, a to velmi ozdravným způsobem. Ale jakmile to začne dělat, musí počítat s tím, že mu Boží nepřítel začne stavět do cesty nejrůznější překážky a vnukat všelijaké myšlenky, jen aby toho nechal.

Nakonec si položme otázku, jestliže Bible, Písmo svaté, Boží Slovo je tak vzácné, tak důležité a má tak velkou vnitřní krásu, přečetli jsme už souvisle celý Nový zákon, pokud ano, přečetli jsme už souvisle celou Bibli? Jistě je možno číst Bibli i nahodile, kde se nám otevře, a nejednou nám Bůh může dát úžasnou, aktuální odpověď do naší situace, ale nesmíme to povýšit na recept, jinak bychom z Bible dělali orákulum. Správné a důležité je, abychom Bibli pravidelně četli a nechávali se jí provázet a vést. V niterném kontaktu s ní pak najdeme i slova, která nás zvláště osloví a která nám v určitých situacích pomohou vpřed. Jistě, máme nejenom Bibli, máme také převzácný dar Eucharistie, ale právě Boží slovo nás uvádí do hloubky Eucharistie, a setkání s živým Pánem v Eucharistii nám zase pomáhá objevovat hodnotu Božího slova. Kéž bychom se krok za krokem naučili vážit si Božího slova, Bible, jako si ho vážil sám náš Pán, Panna Maria a všichni svatí.

Amen.

Pramen Fermenta

SLOVO K DĚTEM

Děti, kdo z Vás se dnes těšil do kostela? Může se stát, že se nám někdy nechce vstávat. Proč jsme vlastně přišli? Abychom se setkali s Pánem Ježíšem a abychom naslouchali Božímu slovu. A jistě také máme radost, když se setkáme spolu!

Dnes jsme slyšeli v evangeliu, že Ježíš přišel do Nazareta, kde vyrostl a podle zvyku šel v sobotu do synagogy. Synagoga byla místem, kde se Židé scházeli, aby se modlili, a naslouchali Božímu slovu. Připomínali si, co Bůh pro ně velikého vykonal. Podobně, jako my se scházíme v kostele. Ježíš nechodil do synagogy z donucení. **Učí nás tak, že kdo miluje Pána Boha, spěchá za Ním a těší se na Něj. On se ještě více těší na nás, své děti.** Známe událost, kdy již jako dvanáctiletý chlapec putoval s maminkou Marií a Josefem do jeruzalémského chrámu. Dokonce v něm zůstal. Našli ho v chrámě teprve po třech dnech hledání. Seděl mezi učiteli, kladl jim otázky a sám také na jejich otázky moudře odpovídal.

Jako dospělý přišel do synagogy v Nazaretě. Znal dobře posvátné texty, přemýšlel o nich a modlil se. Povstal, aby předčítal z Písma. Podali mu knihu proroka Izajáše. Otevřel ji a četl: „Duch Páně je nade mnou, pomazal mě a poslal, abych přinesl chudým radostnou zvěst...“ Když vrátil

knihu a posadil se, všichni s napětím čekali, co jim k tomu řekne. „Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli,“ říká Ježíš. Chce jim říct: Jsem to já, koho Bůh Otec poslal.

Stejně tak i my máme při četbě Písma svatého možnost poznávat, kdo Ježíš je.

Můžeme si každý stanovit úkol:

- toužit více poznávat Pána Ježíše i při četbě Písma Svatého

- přečíst si aspoň někdy v týdnu buď sám, nebo s rodiči kousek z Písma svatého

- být pozorný při četbě Písma svatého v kostele

Čím víc budeme Pána Ježíše znát, tím víc budeme žasnout nad Jeho láskou k nám a také my ho budeme mít více rádi. Pak budeme také toužit, aby ho poznali i všichni naši kamarádi a všichni lidé.

Až budu větší, budu možná také číst při mši svaté v kostele všem Boží slovo.

S. M. Alberta

SVÁTEK UVEDENÍ PÁNĚ DO CHRÁMU

Čtyřicet dní po Vánocích slavíme Pána, který vstupuje do chrámu a vychází tak v ústřety svému lidu. Na křesťanském východě se tento svátek nazývá přímo „Svátek setkání“. Je to setkání mezi Bohem – Dítětem, přinášejícím novost, a lidstvem setrvávajícím v očekávání, jak jej reprezentují starci v chrámu.

V chrámu dochází také k dalšímu setkání; setkání mezi dvěma páry, na jedné straně mladí, Maria a Josef, a na druhé staří, Simeon a Anna. Staří přijímají mladé a mladí čerpají ze zkušenosti starých. Maria a Josef nacházejí totiž v chrámu *kořeny svého lidu*, a to je důležité, protože Boží příslib se neuskutečňuje individuálně a jednorázově, nýbrž společně a v průběhu dějin. A nacházejí rovněž *kořeny víry*, protože víra není vědomost, kterou lze získat z knih, nýbrž umění žít s Bohem, které si osvojujeme na základě zkušenosti těch, kdo nás předešli na cestě. Ti dva mladí tak při setkání se starci nacházejí sami sebe. A oba starci na konci svých dní dostávají Ježíše, který je smyslem jejich života. V této události se naplňuje Joelovo proroctví: „Vaši starci budou mít sny, vaši jinoši budou mít prorocká vidění“ (3,1). V onom setkání mladí spatřují své poslání a starým se uskutečňují jejich sny. K tomu všemu dochází proto, že centrem setkání je Ježíš.

...

Je tu jeden zajímavý detail: zatímco mladí Maria a Josef věrně dodržují předpisy Zákona – evangelium to připomíná čtyřikrát – a vůbec nemluví, staří Simeon a Anna přispěchají a prorokují. Mohlo by se zdát, že tomu má být naopak. Obvykle jsou to mladí, kdo odhodlaně mluví o budoucnosti, zatímco staří uchovávají minulost. V evangeliu se však děje opak, protože když se setkáváme s Pánem, pravidelně se dostávají Boží překvapení. Aby se mohly přihodit v křesťanském životě, je dobré pamatovat na to, že abychom se mohli opět setkat s Pánem, nesmíme vynechat druhého člověka: nikdy neopomíjet druhého, nikdy se nedopouštět generačního skartování, nýbrž doprovázet se navzájem každý den, s Pánem v našem středu. Neboť jestliže mladí jsou povoláni otevírat nové brány, staří od nich mají klíče. ... Není budoucnosti bez tohoto setkání mezi starými a mladými, není růstu bez kořenů a není rozkvětu bez nových výhonků. Proroctví nemůže být nikdy bez paměti, ani paměť bez proroctví, vždy je zapotřebí vzájemného setkání.

Dnešní frenetický život vede k zavírání mnoha bran k setkáním, často ze strachu z druhého – vždycky zůstávají otevřeny dveře nákupních center a spojení na internetu. – Avšak v křesťanském životě tomu tak být nemá. Bratr a sestra, které mi Bůh dává, jsou součástí mého příběhu, jsou darem, jenž je třeba ochraňovat. Ať se tedy nestává, že bychom na obrazovku mobilního telefonu hleděli více než do bratrových očí, nebo se zaměřovali na své programy více než na Pána. Když se totiž zaměřujeme především na technické projekty a struktury, zasvěcený život přestává být přitažlivý a sdělný; nekvete, protože zapomíná na „to, co se skrývá pod zemí“, totiž na kořeny.

...

Jak dobré je pro nás držet Pána „v náručí“ (Lk 2,28) jako Simeon! Nejen v hlavě a v srdci, ale na rukou, při všem, co děláme: v modlitbě, při práci u stolu, u telefonu, ve škole, s chudými – kdekoliv. Nést Pána na rukou je protilátkou na osamocení, mysticismus i bezuzdný aktivismus, protože reálné setkání s Ježíšem napřimuje jak zbožné sentimentalisty, tak hektické podnikatele. Zažít setkání s Ježíšem působí také jako lék na *ochromení normalitou* a dovoluje otevřít se převratné každodennosti milosti. Svolit k tomu, aby se s námi setkal Ježíš, pozvat Ježíše k setkání je tajemstvím udržení živého plamene duchovního života. Je to způsob, jak se nedat vtáhnout do přidušeného životního stylu, v němž stíznost, hořkost a nevyhnutelná zklamání nabývají vrchu. Setkat se s Ježíšem jako bratři a sestry, mladí a staří, abychom překonali neplodnou rétoriku „krásných starých časů“ – nostalgii zabíjející duši – a umlčeli slova o tom, že „tady není dobře už vůbec nic“. Pokud se každý den setkáváme s Ježíšem a s bratřimi, srdce se nezpolarizuje buď směrem k minulému nebo k budoucímu, nýbrž žije Božím dnes, v pokoji se všemi.

Na konci evangelií dochází k dalšímu setkání s Ježíšem, které může inspirovat křesťanský život: totiž setkání s ženami u hrobu. Vydal se hledat mrtvého, jejich cesta se zdála zbytečná. Také

vy kráčíte světem proti proudu. ... Avšak jděte dál, stejně jako ony ženy, navzdory obavám, že bude nutné odvalovat těžké kameny (srov. *Mk* 16,3). A stejně jako ony ženy, potkávejte vzkříšeného a živého Pána jako první, přitiskněte ho k sobě (srov. *Mt* 28,9) a okamžitě ho hlásejte bratřím a sestřám, s očima zářícíma velikou radostí (srov. v. 8). Takto jste věčným úsvitem církve. Přeji vám, abyste už dnes oživilí setkání s Ježíšem a kráčeli společně k Němu – to dá světlo vašim očím a pevnost vašim krokům.

papež František
(homilie z 2. února 2018,
redakčně upraveno s ohledem na využití ve farnosti)

SLOVO K DĚTEM

Maria a Josef dnes přinesli do chrámu Ježíše, aby za něho, prvorozeného mužského rodu, obětovali dvě holoubata. Tak to bylo předepsáno podle židovského Zákona. Setkávají se se starcem Simeonem a prorokyní Annou. Každý vyjádří své očekávání z narození Spasitele. Simeonovi se splní příslib, že nezemře, dokud ho neuvidí. A Anna Marii připravuje na budoucí velkou bolest, které nebude ušetřena.

Máš pravdu, dnes se Ježíš poprvé dostal do synagogy. Je přinesen jako miminko. Snad mu mohly být dva měsíce. A Písmo pak Ježíše zmiňuje až jako dvanáctiletého chlapce, opět v chrámě. To bude až v Jeruzalémě. Můžeme si ale být jisti, že Maria i Josef vychovávali Ježíška ve víře a v úctě k Hospodinu a že s ním pravidelně synagogu navštěvovali.

Dnes budeme žehnat svíce. Je to na památku dnešní mimořádné události. Svíce dnešního dne požehnaná ve jménu Ježíše Krista je nejen zdrojem světla, ale i duchovní pomocí těm, kdo se v jejím světle modlí v době trápení nebo ve chvílích obav nebo strachu.

4. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

Mezi dotekem Všemohoucího a posláním je dlouhá doba růstu. Když se Hospodin dotkne člověka a člověk se vydá na cestu za ním, je to, jako by slyšel: „Dříve než jsem tě utvořil v lůně, znal jsem tě.“ – s tím zároveň duše vnímá: „Prorokem pro národy jsem tě ustanovil.“ A tak ten, kdo si „čichne“ k Bohu a je na začátku cesty, se chce hned stát „učitelem Izraele“. Takových Hospodin používá, když trestá svůj lid: „Dám jim mladíčky za knížata!“

Co je třeba udělat, jakou cestou projít mezi „pojď za mnou“ a „jdi na mou vinici“? První příslib je: „Já budu s tebou.“ – musím nejprve také být s Ním, a ne utíkat od Něho kamsi k národům. Jsem-li s Ním, vidím pravdivě a důkladně nejprve sebe sama a mohu se konfrontovat s Pravdou: „Láska je shovívavá, dobrosrdečná, nezávidí, nevychloubá se, nemyslí jen na sebe, nerozčiluje se, všechno omlouvá, všemu věří, nikdy nad ničím nezoufá, všechno vydrží.“ Taková láska je práce na mnoho let, ne-li na celý život. A teprve potom je práce na vinici. Chceme-li hlásat Krista, musíme Kristu patřit. Ale nemáme-li pravou lásku, pak patřím ne Kristu, ale sobě a hlásám sebe.

A když už se odvážím jít na vinici a hlásat (po mnoha letech růstu a přípravy, sebezpoznání a trpělivého čekání pod křížem), pak výsledkem bude nezájem a nevěra... Co nám tenhle bude povídat, vždyť ho známe. A „vyhnali ho ven z města a vedli až na sráz hory, aby ho srazili dolů“. „On však prošel jejich středem a ubíral se dál“: jejich nezájem a nepřátelství Ježíše ani neurážejí ani nezklamávají. On hlásá Otcovo království a dobře ví, že Otec svého dosáhne, i když hlasatel je v nebezpečí, i když hlasatel je odmítnut, i když hlasatel je ukřižován. Jaká je tedy cesta od „pojď za mnou“ k „jdi na mou vinici“? Na začátku života s Bohem, když cítíme dotek Boží, je (cenobitický život) život ve společenství církve: rodiny, farnosti.

Jsem přitahován k Pánu a chci jít jen za Ním a být jen s Ním. Komunita mně k tomu dává prostor. Dále je eremita, člověk kontemplace, který tím, že „leží na Ježíšových prsou“ a vidí Jeho zrakem, už společenství a Církvi prospívá. Už je mu nejen ona prostorem, ale on sám je tvůrcem prostoru Církve pro druhé. Teprve pak může být člověk poslán (ale nemusí), protože, jenom ti, kteří prošli kontemplací, budou hlásat Ježíše Krista, všichni ostatní hlásají sami sebe.

Pramen Fermenta

SLOVO K DĚTEM

Milé děti, dnešní čtení z evangelia je pokračováním z četby minulé neděle. Pán Ježíš četl v synagoze z Písma svatého. Bůh slíbil, že pošle Zachránce. Toho, který přinese radostnou zprávu o nesmírné Boží lásce k nám, lidem.

Všichni v synagoze čekali s napětím, co k tomu Ježíš řekne. Nejdříve jsou celí užaslí. Diví se milým slovům, která pronáší. Mnoho toho o něm slyšeli! Jak krásně mluví, jaký soucit má s nemocnými, jak dělá zázraky... Čekali, že i u nich v Nazaretě, kde byl jako doma, vykoná nějaký zázrak.

„Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli,“ říká Ježíš. Odhaluje tak těm, kdo naslouchají, že On je ten, kterého Bůh Otec poslal, aby přinesl záchranu všem.

Myslíte, děti, že mu věřili? On že je tím Zachránцем, Mesiášem?

To byla pro ně nepřijatelná zpráva! Přece Ježíše znají! Vyrostl mezi nimi! Co ze sebe dělá? Ježíš věděl, co si myslí. Věděl, že mu nevěří. Proto nemohl v Nazaretě udělat žádný zázrak. Jakmile jim vytkl, že mají málo víry, rozzlobili se tak, že ho vyhnali ze synagogy. Hnali ho ven z města a chtěli ho shodit ze skály. Ale Ježíš prošel klidně jejich středem a ubíral se dál. Ukázal tak, že On je Pánem každé situace. Nikdo z lidí nemá nad Ním žádnou moc.

Když nepřijali Ježíše v Nazaretě, šel dál k jiným lidem, kteří budou chtít, aby s nimi zůstal. Podobně se děje s Ježíšem i dnes. I dnes Ho mnoho lidí odmítá. On chce přijít ke každému člověku. Čeká a touží po tom, abychom byli šťastni spolu s Ním v Jeho království. Ježíš touží přijít ke mně, i k tobě. Klepe na dveře našeho srdce a čeká, zda mu otevřeme.

Nenechej Ježíše čekat!

Řekni mu: „ Pane Ježíši, přijď do mého srdce! Otvírám Ti je! Věřím Ti! Těším se na Tebe!

Já bez Tebe nemohu nic, ale s Tebou mohu všechno.

S. M. Alberta

5. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

Dnešní evangelium nám nabízí působivý obraz toho, jak žije a slouží církve. Předně vidíme, že její služba se často odehrává uprostřed zdánlivě náhodných okolností. A především jsme svědky toho, že ovoce její služby není ani zdaleka tolik dáno lidskými předpoklady či dovednostmi, jako jednoznačně tím, co působí svou přítomností sám Ježíš.

Už začátek vyprávění je tak trošku ironie: Apoštolové se věnují své každodenní práci, která věru žádnou pozornost nepřitahuje. Nejsou to oni, na koho se tlačí davy, ale Ježíš, kdo opodál hlásá Boží slovo a jehož přítomnost vyvolává takové pozdvižení. Ale řekněme si taky hned rovnou, že kdyby tedy Petr a ostatní nedělali svou práci, kdyby nechali svoje lodě a sítě jen tak a byť jen ze zvědavosti se taky přidali k davu, sotva by se odehrálo jejich následné setkání s Ježíšem a doslova přelomový rybolov. První povzbuzení dnešního evangelia tedy říká cosi o tom, že možnost přijetí povolání ke službě pro Boží království velmi často závisí na tom, jak je dotýčný člověk svědomitý a poctivý ve svém každodenním životě a práci. Že se nezrodí jen tak z nějaké sezónní zvědavosti a poletování za Ježíšem. Do sboru apoštolů u jezera Genezaretského Ježíš nepovolal nikoho z těch, kteří se tam seběhli a tlačili se na něj, nýbrž muže, kteří i uprostřed tohoto pozdvižení poctivě dělali svou každodenní práci.

Tím druhým obdivuhodným momentem dnešního Božího slova je neuvěřitelná důvěra Petra a ostatních vůči Ježíšovu slovu, když na jeho vyzvání znovu spouštějí sítě po celonočním neúspěšném rybolovu. Museli v tu chvíli překonat hned dvě psychologické bariéry: předně svůj frustrující zážitek z dosavadní zbytečné práce, ale hlavně celou svou zkušeností potvrzený předpoklad, že další rybolov už nemá cenu. Oni skutečně věděli, kdy spustit sítě, kdy je šance na úlovek větší a kdy naopak mizivá, oni byli profici! Přesto na Ježíšův pokyn vyjedou k novému rybolovu.

V tom musíme spatřovat důvod, proč většina z nás není schopna přijmout Boží povolání ke službě: Příčinou je naše nepřekonatelná skepse, opřená o lidsky rozumný a odborně kvalifikovaný odhad, že tady a teď není šance na úspěch. My to prostě víme, my máme svoje zkušenosti a nám nemusí nikdo nic povídat. A tak, bohužel, zůstáváme na břehu s prázdnou sítí.

A ještě jedno povzbuzení nesmíme přehlédnout, totiž Petrovu reakci: „Pane, odejdi ode mě – jsem člověk hříšný...“ Při pozorném pohledu musíme konstatovat, že minimálně v tomto okamžiku to zas tak moc pravda není, Petr není hříšný! Naopak – v tu chvíli má k dobru jedno velké plus: on poslechl Ježíše. Jeho vyjádření není ani nějakou zdvořilostí z euforie nad velkým úspěchem, ani vypočítavou snahou zajistit si Ježíšovu přízeň i pro budoucnost. On ve světle Ježíšovy blízkosti nahlédl propastný rozdíl mezi svým a Ježíšovým bytím. Jeho pokora není pokoření, ale úžas nad Boží velikostí a mocí. – My daleko raději obdivujeme sami sebe, než bychom žasli nad skutečnostmi Božími.

K čemu nás dnes Boží slovo zve, je jasné – jak budeme reagovat, záleží už na nás.

P. Petr Vrbacký

SLOVO K DĚTEM

Lidé se u Genezaretské jezera tlačí na Ježíše. Chtějí slyšet každé jeho slovo. Jak to udělat? Vstoupí na loď, která přijela po rybolovu prázdná. Požádá majitele, Šimona, aby malinko odrazil od břehu, aby ho všichni lidé mohli dobře slyšet. Posadí se a hovoří k lidem: o Bohu, který o nich ví, o jejich práci, o jejich životě, o jejich nemocech i utrpení. Ví o nich a proto k nim posílá svého Syna. Učí o nebeském království, o hříchu a odpuštění. Učí o svobodě Božích dětí...

A pak nezůstává nic dlužen: Povzbudí Šimona, aby ještě jednou s lodí zajeli na hlubinu. A pak se Ondřej a jeho druhové Jakub a Jan nestačí divit. Sítě jsou plné ryb. Tak plné, že se trhaly.

Ale Šimon i druhové se nyní nezajímají o ryby, ale mají myšlenky jen na Ježíše. Na to, čeho byli svědky. A protože vykupitel byl očekáván, rozhodli se, všeho nechali a šli za ním.

Také jdeme za Ježíšem. Vytrvale a s jistotou, že s Ním nemůžeme sejít z cesty.